

steen til denne Prinds, og Kongen af Danmark ligeledes sine Rettigheder til ham, saaledes at det stod paa den Maade, at han var lovlig udseet Arving til Lehnshertugdømmet Holsteen, medens hans Gemalinde var lovlig Arving til Kongeriget Danmark med Bilande, til Hertugdømmet Slesvig, til Dele af Holsteen osv.; og det var det, man vilde bringe istand, og som udtrykkeligt er udtalt i den Note, der er meddeelt os i Actstykket Nr. 4, at det var, for at det kunde undgaaes, at der ikke skulde indtræde en saadan Stilling i Danmark, at den kongelige Magt skulde paa een gang være udøvet af to forskjellige Personer, nemlig af Prindsesse Louise for Danmark med Bilande, Slesvig, en Deel af Holsteen med Lauenborg, medens den af hendes Gemal skulde udøves for Lehnshertugdømmet Holsteen, at det var, for at undgaae dette, at denne Forening blev saaledes stiftet, at det skulde overføres til ham alene, saalænge han levede, men dog med udtrykkeligt Forbehold af, at han skulde erkjende, at han modtog det i Dverreensstemmelse med Kongeloven, som var faldes for det hele Monarchie, og, naar hans Børn arvede efter ham, da skulde de arve som efter deres Moder og ikke som efter deres Fader, og altsaa alene med udtrykkeligt Forbehold af den danske Kongelov, og saaledes ere vi komne paa det Punkt, som ganske og aldeles forener og slutter sig til Londonertractaten; og, naar denne Tractat da vedtager og bestemmer, at det samlede Monarchie nu skal gaae i Arv i Prinds Christians Mandstamme, saaledes at der skal arves af Mand efter Mand og Mand af Mand, da er endnu ikke alt dette modstridende Arvesølgen i den danske Kongelov; thi Kongelovens Arvesølge staaer fuldkommen ved Magt, saalænge der er Mand af Mand og Mand efter Mand, da de efter Kongeloven altid have Fortrin for Dvinderne. Det er altsaa først, naar dette Punkt indtræder, at en Dvinde skal tage Kronen i Arv, at der kunde være Spørgsmaal om, hvorledes Kongeloven da stod til Tractaterne; men da skulle vi vel lægge Mærke til, at, naar de indtræde, og Prinds Christians Mandstamme var uddød, da stode de russiske Reservationer op igjen i deres fulde

Liv og Kraft, og da maatte der nødvendigviis ogsaa være noget saadant for Danmark, dersom der skulde være noget tilsvarende at lægge i Bægtssaalen, at der var en lovlig Arving, saa at indtil dette Dieblif er det ganske vist, at vi kunne ikke forudsee andet, end at Kongeloven maatte ogsaa under saadanne Tidsomständigheder, der særdeles ligne dem, hvorunder vi nu leve, ville kunne benyttes og igjen komme til at gjøre Gavn; men, dersom man vil sige, at det nytter lidet at tale om en Tid, der kan ligge meget langt borte, da vil jeg ogsaa gjerne indrømme dette; men jeg vil kun paastaae, at, naar man ikke kan bevise, og naar man ikke kan paavise, at Kongelovens Arvesølge, naar den saaledes bliver ved at bestaae, er i Strid med Tractaterne og gaaer tværtimod dem, da er der ikke den allerminste Grund til at ophæve den; alt hvad der er indgaaet med Stormagterne kan fuldkommes. Men dermed skulle vi tilviise ogsaa lægge Mærke til, at, om det i Fremtiden, paa Grund af Omständighederne og Forholdene, som vi ikke vide, hvorledes de vilde ordne og spie sig i de Dage, som komme efter os, skulde vise sig saaledes for den Konge, som da maatte beklæde den danske Throne, og for den Rigsdag, som da maatte have den lovgivende Magt i sin Haand, at der virkelig ved Vedligeholdelse og Bevarelse af Kongeloven var nogen rimelig Fare for det danske Monarchie, see! da var det den rette Tid for denne Konge og for denne Rigsdag at tage denne Sag under Overveielse, da stode de Tiden og Omständighederne saa nær, at de kunde bedømme, veie og prøve det og fatte en Beslutning, som havde Noget at betyde; men dette kan aabenbart ikke siges om os, og jeg kan ikke skønne andet, end at jeg maatte aldeles glemme, hvad jeg skyldte Hensynet til mit Fædrelands Fremtid, dersom jeg nogenstunde for Diebliffet skulde ville give mit Minde til, at den danske Arvesølge efter Kongeloven blev ophævet; jeg vilde aldrig kunne give mit Minde til en Bestemmelse, som først kunde komme til at træde i Virksomhed mange Tider efterat mit Die er lukket, medens ganske andre Slægter staae paa vort Sted, og medens ganske andre Forhold gjøre sig gjældende end de, hvorunder vi nu